

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Theologiæ Mysticæ, Seu Facilem & practicum modum
Exercitia Spiritualia S.P. Ignatii Loyolæ per octiduum faciendi - item
triduanam recollectionem fructosè instituendi complectens, Et
Sacerdotibus Præcipuè, aut de Sacerdotali Statu suscipiendo
deliberantibus accomodata, Una cum ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

Medit. I. De fine hominis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48834)

*Maute agere, diu considera, diligentius intueere; magnum est, quod proponis, & opus habens multa deliberatione. Ex-
pense, quid possis, amicos (Viros sapientes & spirituales)
consule, ne post factum poenitere contingat.*

PRIMA DIES.

Scopus hujus diei est, ante omnia finem, propter quem
Creatus est homo, intelligere, & cum Deo ob altissimas
& sapientissimas causas homines diversis vijs ad dictum fi-
nem perducere decreverit, non enim est hominis via ejus, ut
ambulet, & dirigat gressus suos, teste Jeremia c. 10. indaga-
re, qua potissimum via te ad eundem finem pervenire velit;
unde hoc potissimum die dispositiones remotiores ad ele-
ctionem status faciendæ; & quia inter eas potissima est status
gratiæ & amicitia cum Deo (juxta illud Christi Jo. 15. Vos
autem dixi amicos: quia omnia, quæcumque audivi à Pa-
tre meo, nota feci vobis; unde & Moyses ad Dei alloquium
vocatus, prius solvere calceamenta jussus est Exod. 3.) ideo
laborandum præcipue erit, ut, siquidem in tali statu te non
esse adverteris, ad eundem quàprimùm per legitima me-
dia pervenire studeas; si verò eundem te habere probabiliter
conspicias, media pariter ad eundem conservandum, & perfici-
endum indages.

Tessera.

Domine quid me vis facere? act.

MEDITATIO I.

DE FINE HOMINIS.

Præludium I. est, imaginari, quemadmodum olim Adam
in Paradiso creatus & positus est, ut operaretur, & custodiret
illum, mandatum scilicet Dei observando, ita te quoque ob
similem causam à Deo quoad animam creatam, & quoad
corpus à Parentibus generatum fuisse.

Præludium II. est, petere gratiam, ut finem, ob quem
creatus es, clarè cognoscere, & constanter, ac sedulò perse-
qui possis.

Instruct. VIII.

Gg

Pun-

Punctum I.

Confidera I. Quanti referat, ut finem, propter quem a Deo creatus, & in hoc mundo positus es, ritè cognoscas, & persequaris, cum planè in hoc fine animæ tuæ perfectio & quies consistat; perfectio quidem, quia, sicut gladius, qui in aurea vel adamantina vagina reconditus est, sed non bene secat, laudatur; & sicut equus non qui pulcher aspectu, & corpore obesus est, sed qui bene laborat, ambulat, & curam æstimatur, & laudatur; ita & homo, cum ratione præditus sit, non ex eo, quòd dives, formosus, aut nobilis sit, sed quòd finem suum assecutus, & rationis talento legitime usus sit, æstimandus atque luctandus est. Quies verò ejusmodi hominis in hoc ipso fine posita est, quia hic finis est quiescentium hominum; unde sicut elementa & alia res create in quiete quiescunt, donec ad centrum suum pervenerint, ita homo quietem unquam poterit, donec finem suum assecutus sit; unde rectè S. Augustinus in lib. confess. exclamat; *Domine, ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.*

Confidera II. Quàm æquum sit, ut vel nunc tandem hunc hunc sollicitè indages; quid enim aliud hactenus per omnes tuos conatus, & labores quæsisisti, quàm ut bene vivere esset, & quietè vivere posses? si ergo per nullam aliam viam, quàm finis tibi præfixi sedulam prosecutionem eventum obtinere te posse agnoscis, an non vel maxime rationi consonum putas, ut desertà viâ, in qua frustra hactenus sollicitè & quietem quæsiseris, eandem per meliorem & certiorè viam quærere statuas.

Confidera III. Quomodo hactenus hunc finem indagare & persequi studueris; an non potius falsam viam ad illum perveniendi sectatus sis, & illam Psalmistæ increpationem merueris: *Filij hominum, usque quo gravi corde: ut quid diligitis vanitatem, & quæritis mendacium?* An non ergo vel nunc errorem tuum fateberis dicens, sed, quia ad hoc tempus corrigendi est, salubrius cum insipientibus illis loqui. *Ergo erravimus a via veritatis, & lumen justitiam non invenimus. Lassati sumus in via iniquitatis, & perditissimi ambulavimus vias difficles, viam autem Dominus cognovit.* Colloquium ad SS. Patronos,

Punctum II.

Considera I. Ad quem propriè finem à Deo creatus sis, scilicet, ut, quemadmodum S. Ignatius in libello Exercitiorum loquitur, *Dominum Deum tuum laudes* (id est, magnificas, & omnibus alijs rebus præferas) *reverearis* (id est, nihil committas, quod eidem vel minimè displicere valeat) *eique serviens* (id est voluntatem & beneplacitum illius semper inquirens, & perficiens) *salvus fias*, id est, præmium & felicitatem æternam consequaris.

Considera II. Quàm sublimis sit hic finis; tam magnus scilicet, ut major excogitari nequeat, cum ipse Deus, Teste D. Thoma, majorem felicitatem, quæ in visione beatificæ consistit, excogitare aut facere non queat. Quam dignitatem Deus ipse Gen. 1. indicavit, dum scilicet hominem ad imaginem & similitudinem Dei creatum fuisse testatur, ut, quod ipse habet per sententiam, homo, si velit, per participationem accipiat.

Considera III. An hunc finem, ut par est, cognoveris, æstimaris, & sectatus sis. An non potius de te verificetur illud Davidis Pl. 48. Vaticinium: *Homo, cum in honore esset, non intellexit; comparatus est jumentis insipientibus, & similis factus est illis.* Vide ergo, quomodo vel hodie errorem hunc corrigere velis. Colloquium ad B. Virginem. ¶

Punctum III.

Considera I. Quòd Deus non contentus tanto beneficio, totum insuper mundum quasi pro palatio, omnes creaturas pro famulis, omnes tuas potentias & vires pro instrumentis assignavit, quibus finem tuum faciliùs, perfectiùsque consequeris; quod quidem beneficium tam magni à S. Davide æstimatum est, ut pl. 8. cum admiratione exclamârit: *Quid est homo, quòd memor es ejus, aut Filius hominis, quoniam visistis eum? gloria & honore coronasti eum, constituisti eum super omnia manuum tuarum.*

Considera II. Quàm æquum proin sit, ut rebus his creatis non aliter, quàm quatenus ad suprascriptum finem conducunt, utaris; quid enim sentiret de Amico illo, qui famulos à Rege sibi commissos ad eundem graviter offendendum incitaret

citaret? qui pecunias à Domino concreditas ad suam potibilem recreationem & voluptatem, quam Domini sui voluntatem implendam expenderet? qui instrumentis ad arcedendum Domini hostes subministratis ad ipsum Dominum oppugnandum uteretur: atqui idē facit, qui rebus creatis alio modo, quam qui ad finem conducit, utitur; hinc rectè S. Augustinus inquit: Minus te, Domine, amat, qui prater te aliquid amat, quod propter te non amat.

Confidera III. Quomodo hactenus his creaturis usus fueris & uti deinceps velis. Alloquere ergo te illis S. Augustini verbis: *Quid vagaris, o anima, per mundum, quare in bona corporis & anima; quare unum bonum, in quo est unum bonum, & sufficit.* Colloquium ad Christum.

MEDITATIO II.

DE VOCATIONE COELESTI INQUIRENDI.

Præludium I. Est, Christum Apostolos vocantem te imaginari, teque cum illis ad se sequendum istis ad Apostolos dictis verbis invitare: *Venite post me, faciam vos Prælatos hominum.*

Præludium II. Est, petere gratiam, ut vocationem tantè agnoscere, & dispositiones, quæ ad eandem requiruntur, studiosè procurare possis.

Punctum I.

Confidera I. Ad hoc, ut aliquis verus cuiusdam Regis aut Principis famulus dicatur, non sufficere, ut Aulam eius vel domum ingrediatur, seque eidem ad servitium offerat, sed insuper requiri, ut inquirat, quid ab ipso fieri velit Dominus, & quo in munere ipsum servire velit; acquirere à te quoque, qui fidelis & prudens Domini Dei tui servitium desideras, ante omnia inquirendum esse, quo in statu & ordine à te occupari, debitumque sibi obsequium præstare possit; ne, dum ultro se ad officium aliquod obtrudit, in omnino à servitio repellatur, aut certè debitum ad illud præstandum medijs & auxilijs privetur.

Confidera II. Quàm clarè hujus doctrine veritatem Christus suo etiam exemplo probavit, dum nullum ex Apostolis sequi se permisit, quem non ipse prius vocavit, ut Joan. 15. dixit: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos.*